

horia medeleanu

aradul

in viziunea pictorului

mihai balacs

arad 2008

45
TAM

HORIA MEDELEANU

NU SE
ÎMPRUMUTĂ

ARADUL
în viziunea pictorului
MIHAI TAKÁCS

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
NR. 658904
Județul Bihor
S.A.M.

Editura Carmel Print
Arad - 2008

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MEDELEANU, HORIA.

Aradul în viziunea pictorului Mihai Takács / Horia Medeleanu; trad. Paula Blaj. - Arad : Carmel Print, 2008

ISBN: 978-973-7738-85-1

Blaj, Paula (trad.)

752.4

Tipărit cu sprijinul

Universității de Vest Vasile Goldiș ARAD

Concepția albumului: **Mihai Takács**

Procesare computerizată: **Elisabeta Kalman & Lucian Stana**

Textele însoțitoare: **Camelia Circa-Chirilă**

Foto: **B.B. Helios**

Traducere: **Paula Blaj**

Carmel Print & Design; Arad,

str. Weitzer nr. 12:

telefon: 0257 250 670

email: carmelprint@mac.com

*Dedic
această carte
arădenilor,
tuturor celor
care au
descoperit
și înmulțit
frumusețea
acestui oraș.*

MIHAI TAKÁCS, UN LIRIC ÎN CULOARE

Rar am întâlnit un pictor care se așază în fața șevaletului cu pasiunea lui Mihai Takács. Această pasiune irepresibilă, năvalnică, stă la baza realizării unui număr impresionant, aproape incredibil de lucrări care poartă semnătura pictorului arădean. Pentru Mihai Takács, pictura este un mod de a fi, constituie însăși viața sa purificată de multitudinea urăteniilor care ne grevează existența în această lume. Simplu spus, pentru Mihai Takács pictura este trăire „întru” frumos și „pentru” frumos. De aceea, pictura lui place multor categorii de amatori de artă. Această sinceritate, care nu ține seama de moda zilei, cucerește publicul avizat și neavizat deopotrivă. Este o pictură depășită? Nici vorbă! Atât timp cât o pictură produce emoția privitorului, nu este, nu poate să fie depășită. De altfel, nu „formula stilistică” constituie garantul succesului, important este ce faci cu această formulă. Cu alte cuvinte, contează câtă imaginație și cât suflet pui în această formulă.

L-am auzit pe Mihai Takács spunând că el nu se simte bine într-o zi în care n-a așternut nici o tușe pe suport. „Nulla dies sine linia”, nici o zi fără o linie trasă! Aceste cuvinte atribuite lui Apelles, părintele vechii picturi elene, sunt călăuza lui Mihai Takács. Talent dublat de muncă, perseverență și voința de a fi el însuși, așa cum este și atât cât este, îi asigură acestui pictor încă tânăr (în pofida vârstei sale biologice), un loc al său în regatul artei, un loc pe care nimeni nu i-l poate contesta.

Peisajul urban

Cel mai semnificativ capitol din creația lui Mihai Takács îl constituie peisajul urban. Prin structura sa psihică, acest pictor este un citadin îndrăgostit de frumusețile uneori nebănuite, alteori neluate în seamă, ale unui oraș.

După cum era firesc, privirea sa a fost atrasă întâi de toate, de frumusețile propriului său oraș. Mihai Takács cunoaște atât de bine Aradul, încât a reușit să-i surprindă elementele arhitectonice definitorii și, mai ales, valențele sale picturale. Abordând această temă, Mihai Takács dovedește, o dată în plus, că mijlocul său de expresie este culoarea. De fapt, dincolo de raporturile dintre imagine și obiectivul vizat și indiferent cât de „realist” înregistrează datele acestuia, Mihai Takács exaltă culoarea „locală” până la pragul la care aceasta devine un „ton” sau, mai exact, o nuanță care transmite reacția sa emoțională în fața unei frumuseți văzute numai de el. Și în acest caz, Mihai Takács rămâne un liric, un liric în culoare.

L-am urmărit de multe ori, așezat cu șevaletul său în fața unor clădiri impozante sau a unui colț pitoresc din orașul său, sfidând mirarea trecătorilor care nu realizau că asistau, într-un moment de grație, la „re-crearea” în culoare a orașului lor. Fiindcă oricât de recognoscibile erau imaginile, era vorba de altceva, de un oraș al lui Mihai Takács, un oraș care purta pecetea unui artist care a adăugat realității „culoarea” sufletului său.

Mihai Takács a pictat ceea ce aș numi „edificiile emblematice” ale Aradului, bisericile monumentale (ortodoxă română, ortodoxă sârbă, catolică, lutherană), dar mai ales s-a oprit la unele ansambluri arhitecturale care definesc specificul acestui oraș și mândria locuitorilor săi. Nu a ocolit unele colțuri umile ale orașului, atras fiind nu de pitorescul ieftin, ci de frumusețea ascunsă a acestora, frumusețe pe lângă care cei mai mulți trec fără s-o observe. A fost nevoie de un ochi care s-o vadă și de o mână de artist să ne-o restituie.

Mihai Takács a pictat în multe orașe vechi din Transilvania (Sighișoara, Sibiu, Brașov, Oradea, Lipova etc.), precum și în

capitala Franței. Pretutindeni a fost atras de aspecte care păstrează amintirea unui trecut fascinant. În compoziția cromatică, Mihai Takács folosește puține tonuri. Armonia de ansamblu este realizată prin echilibrul dintre culorile calde și culorile reci. Atunci când tema abordată (un peisaj de iarnă, de pildă) reclamă o preponderență a culorilor reci, Mihai Takács știe să distribuie în compoziția cromatică un număr suficient de tușe de roșu aprins care au darul să pună accentele necesare unei subtile armonii.

Peisajul rural

Mihai Takács s-a apropiat de natură și universul rural cu sufletul unui „orășean”, nu însă ca unul care vede în mediul rustic un loc de refugiu romantic. Demersul său se așază sub patronajul spiritual al lui Nicolae Grigorescu, părintele recunoscut al picturii românești moderne. Asemenea marelui înaintaș, el se află mereu în căutarea de priveliști și locuri încărcate de farmec, luminișuri de pădure, maluri de râu umbrite de arbori, un sat risipit la poalele unui deal sau niște câpițe de fân proaspăt cosit, pe întinderea unei câmpii.

Dincolo de aparența care încântă ochiul, Mihai Takács încearcă să redescopere acea comuniune primordială a ființei umane cu natura, comuniune pe care epoca noastră industrială a afectat-o atât de grav. Oamenii au devenit mai nesiguri și mai triști și pentru că au pierdut legătura cu izvorul vieții aflat în natura care ne-a ocrotit în scurgerea vremii. Năzuința de a restabili această legătură pune un tulburător accent uman asupra peisajului rural al lui Mihai Takács. Frenesia cu care pictează elementele fundamentale ale naturii, cerul, lumina și pământul cu vegetația care se naște din acesta, îl eliberează pe artist de drama din interiorul său.

Așa cum se întâmplă în peisajul grigorescian, lumina cuprinde întreg spațiul tabloului. Ea inundă cerul, străbate vegetația (păstrându-i însă „culoarea”), cade asupra pământului, stabilind acea unitate a naturii din care facem parte și noi. Omul nu este înfățișat în acest peisaj decât rareori și schematic, dar el este prezent prin intensitatea cu care artistul simte această contopire cu natura.

Sentimentul tonic al peisajelor lui Mihai Takács este întărit de ușurința cu care pictează și rapiditatea cu care surprinde esențialul. Viziunea sa este sintetică. Tușele lui ample indică porțiuni mari de realitate, în care amănuntele dispar. Pata de

culoare cuprinde și gradul de luminozitate („valoarea”). Tabloul pare „clădit” de aceste tușe mari, care se alătură firesc una de alta generând armonia de ansamblu.

Această spontaneitate a artistului nu oferă niciodată efecte facile. Îndemânarea nu duce la improvizație. Ea a venit în urma unui exercițiu îndelungat. Hărnicia acestui pictor fără astâmpăr este reconfortantă. În mijlocul naturii, Mihai Takács se regăsește pe sine însuși cu ce are mai bun în adâncul sufletului său. Această trăire o comunică celor care doresc să o împărtășească. O face cu iubire.

Portretul

Mihai Takács a abordat rareori portretul. Aceasta înseamnă că a manifestat o sfială față de ființa umană, care i se pare o structură complexă, greu de redat în câteva tușe și în câteva linii. Propensiunea lui pentru aspectul esențial și expresia sintetică i-a impus o anumită reticență față de figura umană. Și totuși, poate că în nici unul din genurile abordate nu-l descoperim pe pictorul Mihai Takács, ca în portretistică. Fie că este vorba de portretele unor prieteni, fie că este vorba de autoportrete, Mihai Takács se portretează pe sine însuși. Nu este o formă de narcisism în acest demers, ci mai degrabă de o nevoie chinuitoare de a se exprima pe sine însuși și angoasele sale. De aceea, nu trebuie să ne întrebăm dacă portretele „seamănă” cu modele sale sau chiar dacă autoportretele seamănă fizic cu autorul lor. În fond, atât autoportretele, cât și portretele sunt niște confesiuni. Mihai Takács așterne materia picturală pe suport cu energie, uneori cu o frenetrie care denotă o atitudine față de viață. El transpune în tușe o voință de „a fi”, iar uneori o interiorizare tulburătoare. Într-o accepțiune largă, portretele și autoportretele sale, prin exacerbarea unor trăsături psihice, frizează un expresionism „clasic”, dar ele poartă amprenta unui artist al timpului nostru, frământat de întrebările pe care și le pun contemporanii săi.

Mihai Takács se află la cumpăna vieții, în momentul deplinei maturități artistice. Despre această maturitate artistică vorbește stilul său ferm, inconfundabil. Cum va evolua acest artist, în viitor, nu putem ști. Un fapt este sigur: el va continua să exploreze frumusețea inepuizabilă din lumea înconjurătoare.

HORIA MEDELEANU

MIHAI TAKÁCS, A COLOR POET

Rarely have I met a painter who sat in front of the easel with so much passion as Mihai Takács. This unbelievable, tempestuous passion is at the base of an impressive, almost unbelievable number of works that carry the signature of the painter from Arad. For Mihai Takács, painting is a way of being, it constitutes life itself, cleansed of the multitude of ugly aspects that affect our existence in this world. In short, for Mihai Takács, painting is living "beauty for beauty". That is why his painting is likable to many categories of art lovers. This sincerity, which does not take fashion into account, wins over the prepared and unprepared public alike. Is this *passé* painting? Nothing of the kind! As long as a painting evokes emotions in the viewer, it is not and cannot be considered *passé*. Moreover, it is not the "stylistic formula" that guarantees success, but what one does with the formula. In other words, what matters is the imagination and soul one uses in this formula.

I once heard Mihai Takács saying that he did not feel well if he didn't lay at least one brush daily. "Nulla dies sine linia", not one day without drawing a line! These words, belonging to Apelles, the father of ancient Hellenic painting, serve as a guide to Mihai Takács. It is talent, accompanied by work, perseverance and the will to be oneself, the way one is and how much one is, that ensure this still young painter (despite his biological age), has a place of his own in the art kingdom, a place that cannot be challenged.

The urban landscape

The most significant chapter in Mihai Takács' creation is urban landscape. Given his psychological endowing, this painter is an urban resident in love with the sometimes surprising,

sometimes unnoticed beauties of a city. Naturally, his eyes were first of all drawn by the beauties of his own city. Mihai Takács knows Arad so well that he managed to encompass all its defining architectural elements, as well as its pictorial values. By tackling this theme, Mihai Takács proves once again that his means of expression is colour. Actually, putting aside the relation between image and objective, and regardless of how "truthfully" he records its data, Mihai Takács lifts "local" colour up to the stage where it becomes a tone, or, more precisely, a shade that conveys his emotional reaction to beauty seen by his eyes only. And in this respect, Mihai Takács remains a poet, a poet in colour.

I have watched him many times, seated with his easel in front of important buildings or a picturesque corner of the city, defying the wonder of the passers-by who were not aware they were witnessing a moment of grace, the recreation of their city in colour. For, as recognizable as the images were, they were something else, Mihai Takács' city, a city that bore the seal of an artist who added the "colour" of his soul to reality.

Mihai Takács painted what I would call "the emblematic edifices" of Arad, its monument churches (Romanian Orthodox, Serbian Orthodox, Catholic, Lutheran), but he mostly insisted on architectural ensembles that define the town specificity and the pride of its inhabitants. He did not avoid the humble corners of the city, being attracted not by their cheap picturesque, but by their hidden beauty, which many pass by without noticing. It was in need of an eye to see it and the hand of an artist to restore it to us.

Mihai Takács painted in many old Transylvanian cities (Sighisoara, Sibiu, Brasov, Oradea, Lipova, etc.), as well as in the capital of France. Everywhere he was attracted by aspects

which retain the memory of a fascinating past. In its chromatic composition, Mihai Takács uses few tones. The overall harmony is obtained by balancing warm and cool colours. When the approached theme (a winter landscape, for instance) requires a prevalence of cool colours, Mihai Takács knows how to spread a sufficient amount of bright red touches in the chromatic composition, in order to give the proper emphasis to a subtle harmony.

The rural landscape

Mihai Takács approached nature and rural universe with the soul of a "city-dweller", but not one who sees the rural environment as a romantic place of refuge. His endeavour is sheltered under the spiritual patronage of Nicolae Grigorescu, the famed forefather of modern Romanian painting. Like his great predecessor, he is always on the lookout for charm-filled sights, wood clearings, river banks under the shade of trees, a sparse village at the foot of a hill or freshly mown hay stacks, spread on a plain.

Beyond impressions that charm the eye, Mihai Takács tries to rediscover that primal communion between man and nature, a union greatly affected by our industrial era. People have become sadder and less certain because they lost connection with the spring of life residing in nature, which has protected us with the passage of time. The wish to re-establish this connection lays great human emphasis on Mihai Takács' rural landscape. The frenzy with which he painted the fundamental elements of nature, the sky, light and earth with the greenery that springs from it, frees the artist of his inner drama.

As it happens in Grigorescu's landscapes, light engulfs the entire canvas. It floods the sky, pervades vegetation (though maintaining its colour), falls over land, establishing that unity of nature that we are all part of. Man is rarely or schematically depicted here, but he is present in the intensity with which the artist senses the union with nature.

The tonic feeling of Mihai Takács' landscapes is strengthened by the ease with which he paints and grasps the essence. His vision is a synthetical one. His ample strokes indicate great portions of reality, in which details disappear. The colour patch also covers the degree of brightness. The painting seems "built" by these large strokes, that naturally come together, generating a harmonious whole.

This spontaneity of the artist never offers superficial effects. His skill does not lead to improvisation. It is instead the result of prolonged exercise. The diligence of this relentless painter is comforting. In the midst of nature, Mihai Takács rediscovers himself with the best his soul can offer. It is this feeling that he communicates to those who wish to share. And he does it lovingly.

The portrait

Mihai Takács has rarely approached the portrait. That means he has experienced reserve towards the human being, which seems a complex structure to him, difficult to render in a few strokes and lines. His penchant for the essential and for synthetic expression brought about a certain reticence towards human figure. Nevertheless, we do not find Mihai Takács the painter in any of the other tackled genres, as we do in portraiture. Whether it is portraits of friends, or self-portraits, Mihai Takács portrays himself. There is no kind of narcissism in this endeavour, but rather an agonizing wish to express oneself and one's anguish. This is why we should not ask ourselves if the portraits "resemble" their subjects or if the self-portraits have a physical likeness to their author. After all, both portraits and self-portraits are confessions. Mihai Takács lays paint on canvas energetically, sometimes with a frenzy that indicates an attitude towards life. He transfers a will to "be" in his strokes, and sometimes a troubling reclusion. In a wider sense, through augmentation of some psychological aspects, his portraits and self-portraits tackle "classic" expressionism, but they bear the mark of a contemporary artist, haunted by questions his contemporaries ask themselves.

Mihai Takács is at the crossroads of life, at the height of artistic maturity. His firm and original style speaks about this artistic maturity. The way this artist will evolve in the future, we cannot know. One thing is certain: he will continue to explore the endless beauty of the surrounding world.

HORIA MEDELEANU

VALORI ARHITECTURALE ALE ARADULUI

Managementul academic al Universității de Vest „Vasile Goldiș” din Arad, pe lângă activitatea didactică și de cercetare științifică, acordă o atenție deosebită susținerii actului de cultură care să pună în valoare creația artistică.

Aradul istoric se mândrește cu o arhitectură a clădirilor construite în stiluri specifice diferitelor epoci.

Pentru păstrarea și conservarea acestor adevărate monumente de artă, atât din Arad, cât și din zonele învecinate, la Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” din Arad funcționează, în cadrul Facultății de Inginerie, domeniul Arhitectură, cu specializarea Conservare și restaurare de arhitectură.

Anul 2008 - „Anul dialogului cultural”, lansat de Uniunea Europeană, în vederea promovării multiculturalității în spațiul european, este un prilej de manifestare a vocației culturale a instituției noastre. Inițiativa istoricului și criticului de artă Horia Medeleanu de-a edita volumul **Aradul în viziunea pictorului Mihai Takács**, dedicat „arădenilor, tuturor celor care au descoperit și înmulțit frumusețea acestui oraș”, reprezintă un act meritoriu de cultură, față de care Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” din Arad își manifestă disponibilitatea de a contribui la tipărirea lucrării.

Născut la 23 ianuarie 1954, în Șilindia, județul Arad, pictorul Mihai Takács este absolvent al Facultății de Arte Vizuale din Oradea, membru al artiștilor „Place de Tertre” din Paris, Președinte al Fundației „Takács” și membru al artiștilor ASLA – Palermo, Sicilia.

Realizând o Monografie a Aradului prin pictura celor mai reprezentative clădiri ale orașului, Mihai Takács, ne oferă, pe

lângă monumentale opere de artă, un cald mesaj de prețuire a acestor valori.

Este o bucurie că printre aceste valori arhitectonice ale Aradului, prezentate de pictorul Mihai Takács, se află și câteva clădiri, monumente istorice, care aparțin Universității de Vest „Vasile Goldiș” din Arad. Remarcăm, în acest sens, picturile ce reprezintă casa în care activează Muzeul Memorial „Vasile Goldiș” din Arad, Facultatea de Științe Juridice și „Vasile Goldiș” University Press; edificiul din Complexul Zărandul, în care funcționează Biblioteca Centrală Universitară „Tudor Arghezi”, Facultatea de Informatică, Centrul FEDE și Colecția de Artă „Doina și Barutu T. Arghezi”. De asemenea, este remarcabilă pictura ce reprezintă locația din Bd. Revoluției, nr.78, unde au loc ședințele Senatului Universității de Vest „Vasile Goldiș”, iar clădirea din str. Unirii este destinată Facultății de Științe Umaniste, Politice și Administrative, cu mențiunea că, toate aceste clădiri monumentale istorice sunt proprietatea Universității de Vest „Vasile Goldiș” din Arad, asumându-ne păstrarea și conservarea acestora la standarde profesionale.

Ca o remarcă generală, cu privire la clădirile din Centrul Aradului, constatăm că majoritatea fac parte din stilul arhitectural Secesion de la sfârșitul secolului XIX, începutul secolului XX, de influență central europeană cu specific în toată Transilvania și Banat, care a luat locul barocului târziu de la noi.

Cel care a luat atitudine pentru salvarea acestor valori de arhitectură, după perioada interbelică, a fost regretatul arhitect Miloș Cristea, care a refăcut ornamentația la toate clădirile din Aradul istoric, după o restaurare de nivel profesionist. Printre cei

care au mai pictat această iconografie a Aradului vechi, a fost și distinsa plasticiană Lia Cot.

La rândul său, Vincenzo Galizia, critic de artă din Italia, apreciază că opera lui Mihai Takács este o invitație fascinantă. „Exprimarea sa se stratifică în gravitatea proporțiilor, se polarizează într-un real dialog între forțele umane și forțele naturale, se înalță într-o concesiune de o vigoare penetrantă care derivă dintr-un studiu solid al desenului, acompaniat de o înaltă capacitate intrinsecă, care fac din Mihai Takács un executant sigur al propriei inspirații”.

Pictorul Mihai Takács a participat la numeroase expoziții personale în țară și străinătate (Franța, Ungaria, Germania), lucrările sale lăsând o foarte bună impresie. Artistul a dovedit nu numai o bună stăpânire a mijloacelor tehnice ale picturii, ci și o viziune proprie și un stil recognoscibil.

Știind că Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” din Arad este deținătoarea unor imobile cu valoare de monument istoric, ne exprimăm întreaga prețuire față de opera artistului plastic Mihai Takács.

În încheiere, amintim că instituția noastră este proprietară a Castelului de la Macea, un deosebit monument arhitectural, care a devenit Complex Universitar, unde se realizează ample manifestări științifice studențești, școli de vară, activități culturale cu participare internațională, aici existând o grădină botanică de nivel european, iar castelul a fost restaurat în întregime de Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” din Arad.

Realizarea în centrul Aradului, a statuii lui „Vasile Goldiș” aparține Universității de Vest „Vasile Goldiș”, la care se adaugă constituirea Asociației pentru Ridicarea Monumentului Marii Uniri în orașul nostru, cât și demersurile făcute oficial pentru redarea Cetății Aradului din centrul orașului circuitului public, unde să se amenajeze un Complex studențesc și un spațiu pentru ample manifestări culturale.

Onorând aceste deziderate, îmbogățim zestrea culturală a Aradului, venind în întâmpinarea dezvoltării turismului în partea de vest a României.

Rector

Prof. univ. dr. **AUREL ARDELEAN**

ARCHITECTURAL VALUES IN ARAD

Besides its teaching and scientific research activities, the academic management board of the "Vasile Goldis" Western University of Arad also pays special attention to supporting cultural processes that will hold the artistic creation in high regard.

The historical city of Arad takes pride in the architecture of buildings pertaining to different ages.

To maintain and preserve these artistic monuments, both in Arad and the surrounding areas, the "Vasile Goldis" Western University of Arad also offers a specialisation in Architecture, with a major in Conservation and Restorative Architecture, as part of the Engineering Faculty.

The year 2008 – "Year of Cultural Dialogue", a program launched by the European Union, with the purpose of promoting multiculturalism in Europe – is a time for our institution to manifest its cultural inclinations. The venture of Horia Medeleanu, historian and art critic, concerning the editing of "Arad in the Vision of Mihai Takács", dedicated "to all citizens of Arad, all of whom have discovered and proliferated the beauty of this city", represents a commendable act of culture, to which the "Vasile Goldis" Western University of Arad has manifested its wish to get involved in the printing of this material.

Born on the 23rd of January 1954, in Șilindia, in the county of Arad, Mihai Takács has graduated from the Visual Arts Faculty in Oradea, is a member of the "Plase de Tertre" artists' association in Paris, president of the "Takács" foundation and member of the ASLA artists' association in Palermo, Italy.

By putting together a monograph of Arad, through painting the most representative buildings of the city, besides his monumental works, Mihai Takács offers a warm message of appreciation towards these values.

It represents a great joy that among these architectural values of our city, displayed by Mihai Takács, there are a few historic buildings, valued as monuments, that belong to the "Vasile Goldis" Western University of Arad. We can mention here paintings that depict the home of the "Vasile Goldis" memorial museum in Arad, The Faculty of Law, and the "Vasile Goldis" University Press; the edifice from the Zarandul building complex, which hosts the "Tudor Arghezi" central library, the Faculty of Informational Technology, the FEDE centre, and the "Doina and Barutu T. Arghezi" art collection. A remarkable painting is the one that represents the venue at no. 78 Revolution Boulevard, where the University Senate hold their meetings, and the building on Unirii St., which belongs to the Faculty of Humanist, Political and Administrative Sciences; we must mention here that all the above presented buildings are the property of the "Vasile Goldis" Western University of Arad, which is in charge of maintaining all these venues at professional standards.

As an overview of the buildings in the centre of Arad, we can say that most of them belong to the Secesion trend from the end of the XIXth century and beginning of the XXth century, with a Central European influence, specific to all of Transylvania and the Banat region, a trend that took over the late Baroque in Romania.

The person who has taken a stance in saving these architectural values after the period between the two world wars, was the late architect Milos Cristea, who redid the outer decorations on all the buildings in the historic city of Arad, following a professional restoration. Among those who have also painted this iconography of old Arad was the great artist Lia Cot.

Vicenzo Galizia, an Italian art critic, considers Mihai Takács' work to be a fascinating invitation. "His expression layers in the gravity of proportions, it is polarized into a real dialogue between human and natural forces, it rises in a concession of a penetrating vigour, which derives from thorough study of drawing, accompanied by a great intrinsic ability, all of which make Mihai Takács a certain accomplisher of his own inspiration".

Mihai Takács has taken part in numerous exhibitions nationwide, as well as abroad (France, Hungary, Germany), where his paintings have left everyone with a positive impression. The artist has not only proved to have great mastery of the technical means of painting, but also a personal vision and a recognizable style.

We warmly wish to express all our esteem for the work of Mihai Takács, considering the fact that our university owns a few of the historic monuments he has depicted.

Finally, we would like to mention the fact that our university also owns the Macea Castle, a remarkable architectural monument, which has become a university complex, where outstanding scientific events take place for students, as well as summer schools, international cultural events; the castle garden hosts a botanical garden of European standards, and the castle itself has been fully restored by our university.

The placing of a statue of Vasile Goldis in the centre of Arad is an endeavour that belongs to the university, as is forming the Association for the creation of the Monument of the Great Union in our city, and the effort to get underway the project of returning the Arad Fortress to the public touristical course of Arad; the prospects include a new students' complex in this area, as well as a large venue for cultural events.

In honoring these projects, we enrich the cultural heritage of our city and contribute to the development of tourism in the western part of Romania.

Rector
dr. **AUREL ARDELEAN**, Ph. D

*Uneori, oamenii toți îmi par
umbrele propriilor mele vise.*

*Sometimes, people seem to be
shadows of my own dreams.*

*Mergem uneori pe străzi,
lăsând clădirile să ne cheme spre ele.*

*We sometimes wonder the streets,
letting ourselves drawn by buildings.*

*Să-ți lași sufletul sfâșiat de atâta gri
acoperit doar de lumină.*

*To let your soul be torn
by so much grey covered only in light ...*

Caută-mă
Acolo pe unde trec
Doar cei ce iubesc
Clădirile mute,
Printre zăpezi pierdute.

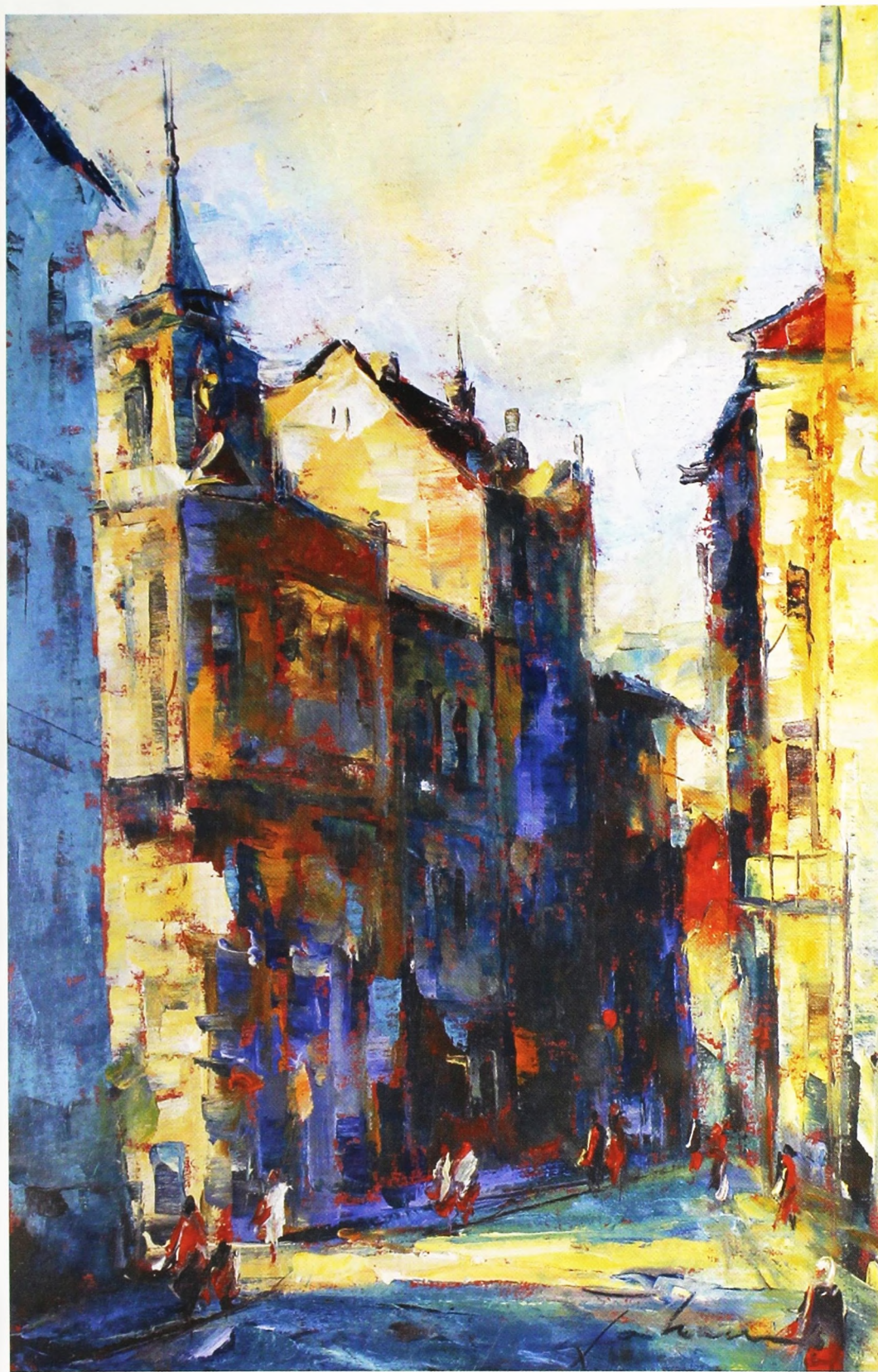
Look for me
where only those who love
silent buildings,
lost amidst snowdrifts,
pass by.

*Cât cer râde
deasupra noastră
Și ce puțin pământ
sub noi.*

*How great is the sky
that laughs above us
and how small
the land under us ...*

*Mă uit după clădiri înalte,
poate-mi zăresc
aripile sufletului
în amurg.*

*I am searching for tall buildings,
perhaps I will see
the wings of my soul
at dusk.*

*Numai norii știu taina zâmbetelor
ascunse în ziduri reci.*

*Only the clouds know the secret of smiles
hidden behind cold walls.*

Și nu mai știam
dacă sunt de vină
clădirile că-mi cer culori
sau culorile că-mi cer clădiri.

And I could not remember anymore
whether to blame
buildings for asking for colours,
or colours for asking for buildings.

*Numai clipa zădărnicită
în turla unei biserici
ne amintește
cât suntem de mici.*

*It is only the moment brought to
an end in a church spire,
that reminds us
how small we are.*

*Uneori, pensula mea bate cu o aripă
la ferestrele caselor voastre.*

*Sometimes, my brush flaps a wing
at the windows of your houses.*

Niciodată
nu cert luna
când se ghemuiește
pe paleta mea,
printre culori.
O iau cu pensula
și-i mulțumesc
pentru pata de mister
pe pânza mea
de noapte.

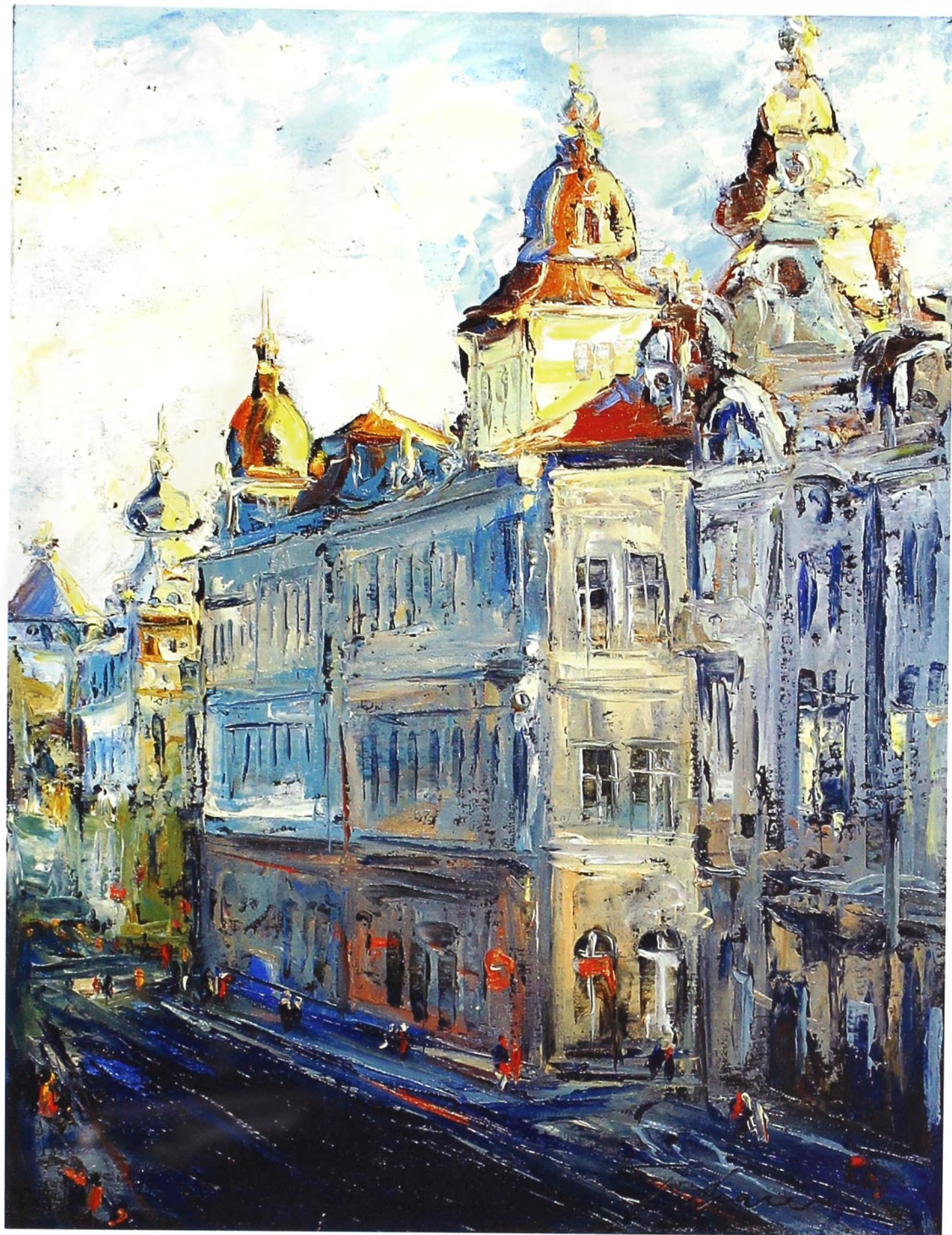
I never
scold the moon,
when she finds
shelter among colours,
on my palette.
I brush her on,
and thank her
for the shade of mystery
she adds
to my nightly canvas.

*Când mă întorc spre tine,
plin cu suflet de-afară,
și-n el cu clopot de biserică,
brațele tale strălucesc a pace...*

*When I turn towards you, filled
with outer soul,
and in it the ringing of church bells,
your arms shine with peace...*

*Umbrele noastre
se odihnesc
la umbra marilor clădiri
pierdute-n umbra lumii.*

*Our shadows rest
in the shade
of great buildings lost in the
shadow of the world.*

M-am rugat de multe ori de timp
Să-mi eternizeze și mie
o clipă, două....
Am înțeles însă curând
Că așteptarea mea
Era culoarea
ce-o nășteam în gând.

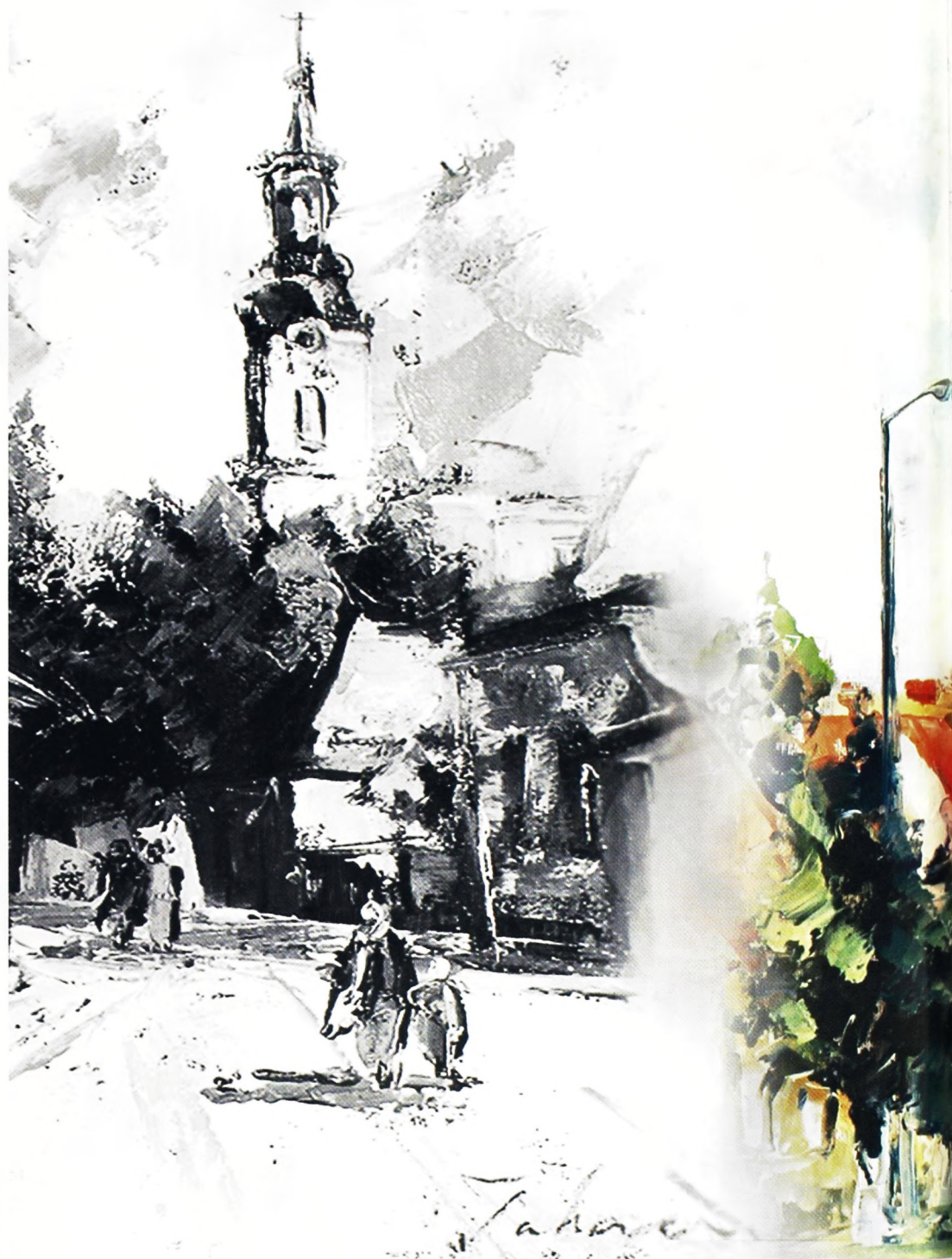
Many times have
I prayed for time
to have a moment or two
turned into eternity for me ...
but I soon realized
that my waiting
was the colour
I bore in my mind.

*Între tăcerea statuii
și clopotul rar al turnului,
glasurile oamenilor
ce-și țin aproape clădirile.*

*Caught between the silence
of the statue and the slow toll
of the tower bell, voices of people
who keep their buildings close.*

*Învăță să te rogi fierbinte
Lângă icoanele sfinte*

*Learn to ardently pray
Near holy icons.*

Și-n liniștea ocrotitoare
Lasă-ți sufletul să zboare.

And in embracing calmness
let your soul fly.

„Hai să rămânem aici o veșnicie”,
îmi spune uneori INIMA, când
văd biserici fără gard...

“Let’s stay here forever”,
my heart sometimes tells me
when I see fenceless churches.

„Nu, nu se poate, îi răspunde repede gândul meu,
trebuie să mai trăim, să mai murim.” Iar clopotul din
turlă BATE asemeni INIMII.

“No, we cannot, my thought quickly answers, we must
live some more, die some more.” And the bell in the
tower becomes ONE with the beating of my heart.

Mergem alături,
Drumul ne poartă.
Cerul senin.
Senina poartă.

We walk side by side,
The road leads us.
The clear sky.
The clear gate.

BB Heliou

*Zările răsfrânte-n clopot
Cheamă pașii spre lumină.*

*Horizon mirrored by a bell
Calls for steps towards the light.*

BB Helios

Și clădirile tăcute
își admiră oglindirile în apă.

And silent buildings admire
their reflection in the water.

Uneori, apele îngheață.

Doar pentru o iarnă.

*Doar pentru a curge și mai năvalnice
cu fiecare primăvară, cu fiecare început.*

Sometimes, waters freeze.

But only for one winter.

*Only to flow even more tempestuously
each spring, with each beginning...*

658904

JAM

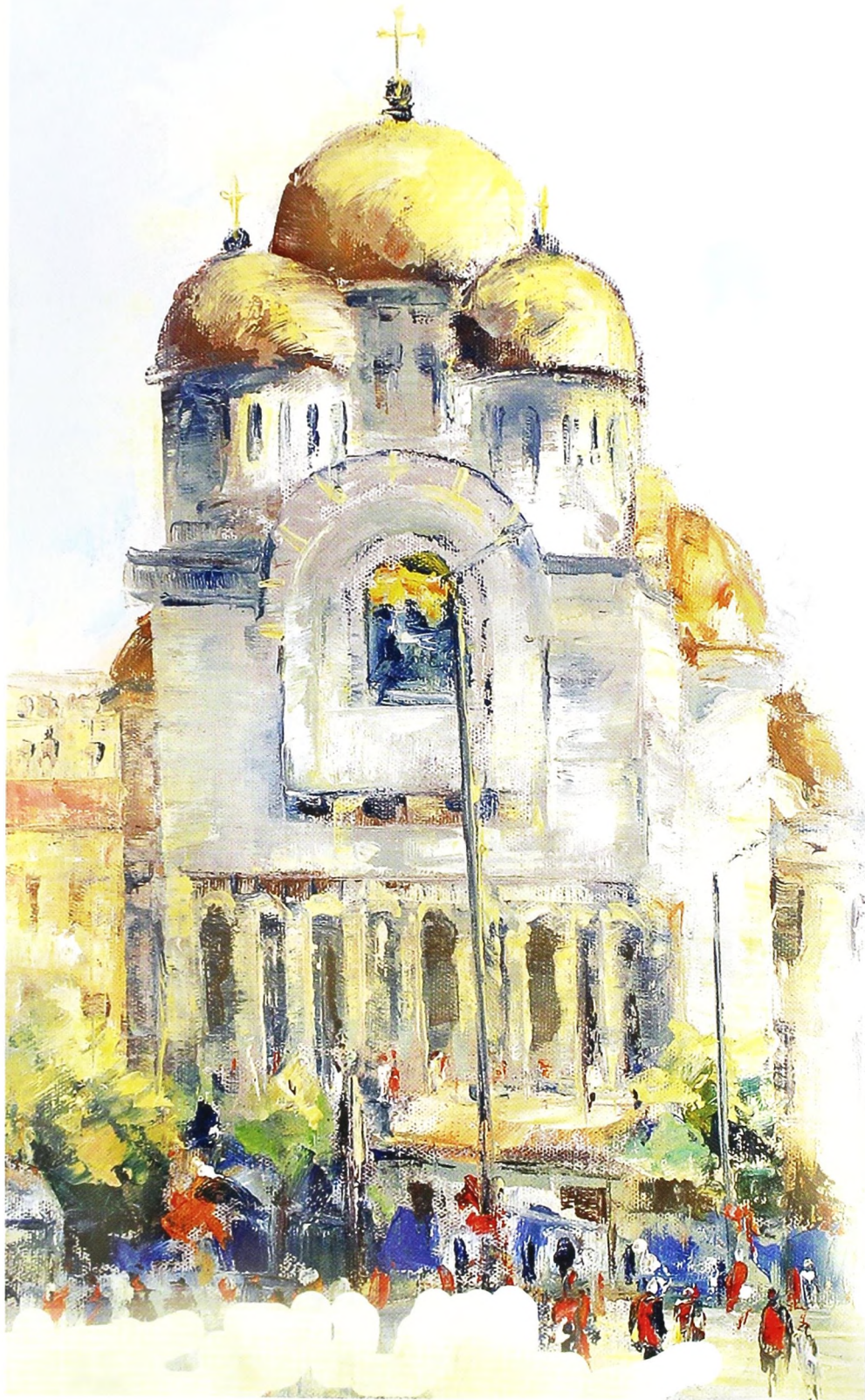

*În zori, lumina-și mută
umbra spre pământ.*

*At dawn, light
moves its shade to earth.*

*Am închis șevaletul
Și-am plecat,
Deși clopotul îmi striga:
„Mai stai!”
Îmi picurase în suflet
O fărâmbă de rai.*

*I folded my easel
and left,
although the bell cried:
“Stay!”
It had poured
a bit of heaven in my soul.*

*Nu mi-e teamă de vânt,
Căci doar el îmi șoptește
Poveștile unui turn
Din când în când.*

*I do not fear the wind.
For only he whispers
the stories of a tower
once in a while.*

*Din aripi de îngeri
Cade zăpadă.*

*Orașul meu
Cântă mereu
În liniștea din stradă.*

*Acum... ce-ar mai putea să cadă?
Din aripi de îngeri
Cade zăpadă.*

*Snow falls
from angels' wings.*

*My city
always sings
in the silence of the streets.*

*What else could fall now?
Snow falls
from angels' wings.*

În curând vom ajunge
la capătul drumului.
Luminile albe nu ajung încă
până la nori
Doar cele albastre.
Zărilor senine sunt
întotdeauna
Dincolo de ploii.

We will soon reach
the end of the road.
White lights still
can't reach the clouds..
Just the blue ones.
Clear skies
are always there,
beyond walls of rain.

Nu mă întrebați ce e viața,
Nu găsesc răspunsuri la întrebări primordiale.
Știu numai cât de mult iubesc
Să-i dăruiesc vieții tablouri pe cale.

Don't ask me what life is,
I can't find answers to primeval questions.
I only know how much I love
to give life paintings on the way.

*De-ar sta viața-n calea mea mereu
I-aș picta, fără să mă opresc, și eu.*

*If life could only be in my way forever
I'd paint for it, myself, relentlessly...*

Uneori, vocea mi-e mută ca un apus,
o seară. Atunci sting în mine și plâns
și lacrimi și singurătate. Îmi amintesc
târziu de fericiri și-aud cum pensula
mă cheamă de departe.

Sometimes, my voice is silent,
like dawn, like evening. I then shut
down my inner crying, tears and lone-
liness. I later reminisce happiness and
hear the brush calling me from afar.

BB Helios

*În lume ne-ascundem unii de alții,
Iar aici ne-ascundem de lume.*

*Out in the world we hide from each other,
and here we hide from the rest of the world.*

*Te-am zărit demult, într-o clădire.
Chipul tău zâmbea la fereastră
Și unii-și luminau inima privind spre tine,
Iar eu în timpul acesta așteptam.
Eram și eu ascuns, dar mai jos
- Undeva în fața zidurilor, pe lângă lumină -
Și ochii tăi mă găseau mereu,
Zărind pe pânza mea
Zâmbetul tău
În orișice clădire.*

*I saw you a while ago, in a building
Your face smiled in the window
And some hearts lit up watching you
While I was waiting!
I was hiding too, but underneath
- somewhere before walls, close to the light-
And your eyes would always find me
Seeing on my canvas
your smile
in each building.*

Între zâmbetele și posomorârile clădirilor,
statuile ne-nvață împietrirea.

Among the smiles and sulkiness of buildings,
statues teach us about hardening.

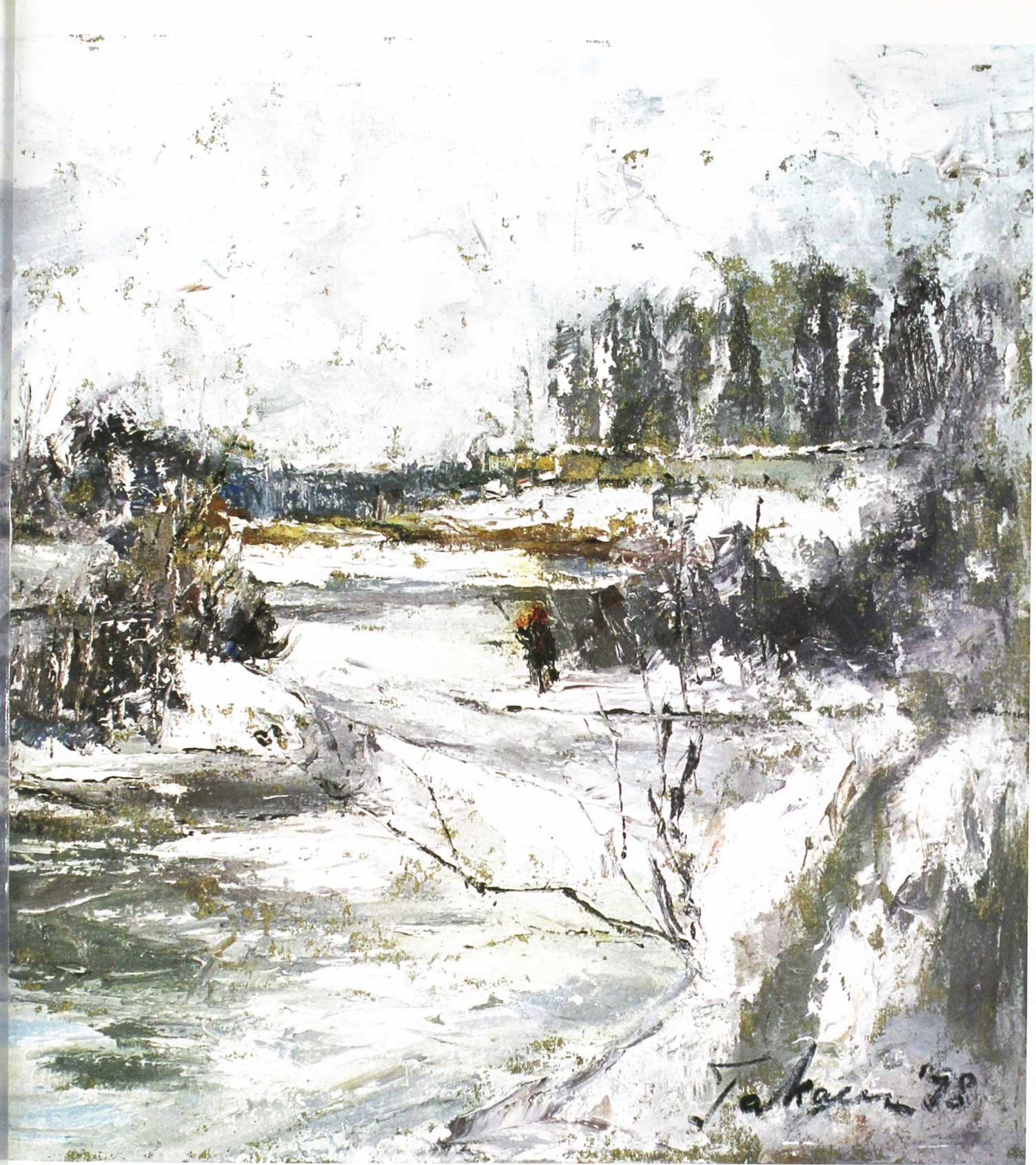
Pe oameni zăpezile nu îi acoperă.
Doar clădirile stau sub zăpezi,
tăcând și așteptând ca sufletele ce le locuiesc
să le topească zăpezile din creștet.

Snows do not cover people.
Only buildings lay covered in snow,
silent, waiting for the souls that live within
to melt the snows on their brow.

*Apele își îngheață o vreme cursul.
Până și ele își odihnesc neliniștile în răceala albă a iernii.*

*Waters sometimes freeze their journey, as they too need to put
their restlessness to sleep in the white coldness of winter.*

Sufletul meu se scaldă uneori în nostalgii ciudate...

Trăiesc iar frenezia înaltelor clădiri

Cu geamuri într-o parte.

Pornesc din nou în alte drumeții

Ce viața mi le pune înaintea.

Cu șevaletu-n spate, amânând

Sfârșitul drumului.

Tablou. Fără cuvinte.

*My soul sometimes dwells
in odd nostalgia..
I relive the frenzy of tall buildings
with windows on the side.
I set off again on other journeys
that life puts before me.
Easel on my back,
postponing the end of the road.
Silent painting*

Eu vă trimit mereu
Doar raze de lumină
Din inima mea plină

Takam

I keep sending you
Rays of light
From my filled heart.

Sufletele noastre nu pot fi golite nici
măcar de gri-ul ploios al iernii.

Our souls cannot even be emptied
of the gloomy grey of winter...

BB Helios

De aici, atât de aproape de cer, panorama oraşului îmi îngheaţă sângele în vine. Am sentimentul unui privilegiu gustat de îngeri.

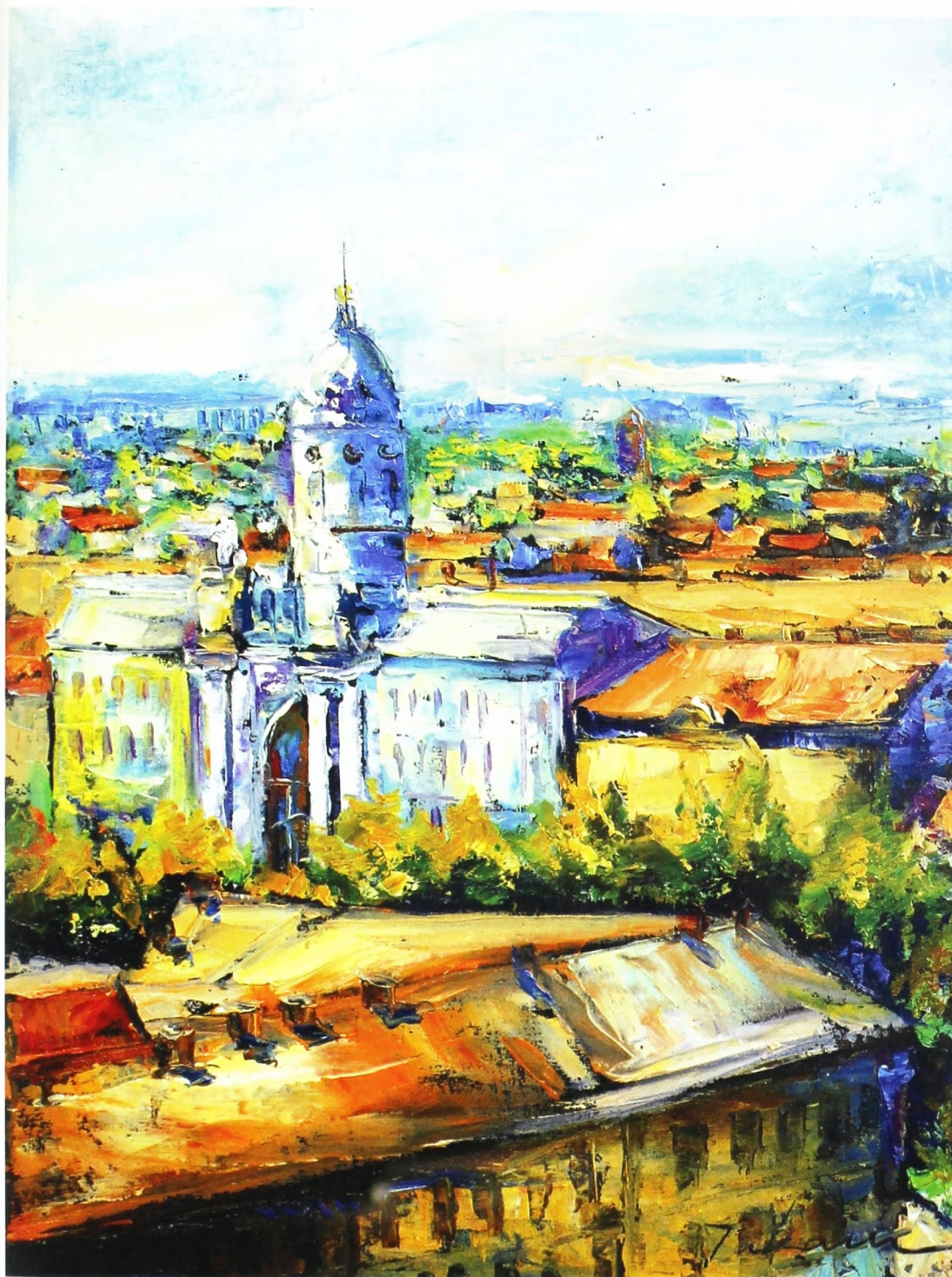
*From up here, so close to the sky, the scenic view of my city numbs
my senses. I get the feeling of a privilege for angels' eyes only.*

*Cad frunze târzii
pe străzile goale,
Pe care se strâng și acum,
Invizibil, în brațe,
Suflete altădată unite.*

*Withered leaves fall
on empty streets
where souls, once united,
still embrace each other,
secretly.*

*Undeva, la întâlnirea
dintre cer și pământ,
Biserica stă mărturie unui gând.*

*Where earth and heavens
embrace, the church stands as
testimony to a thought.*

Și când vor fi ninsori,
Tu zburdă nebunește
În albul care cade din cer,
Căci nu ninsoarea ne albește...

And when it snows,
go out and frolic
in the white falling from the sky,
for it is not snow
that turns us white...

Takman

*Pensula trădând ochii sufletului,
ochi mereu mirați,
mereu întrăgostiți.*

*The brush tells the story seen by
the eyes of the soul, eyes always
taken by surprise, always in love.*

*M-am lăsat amețit de caruselul ferestrelor, al oamenilor,
al cerului în îmbrățișarea pieței forfotitoare.*

*I let myself go lightheaded in the merry-go-round of windows,
people, skies and the embrace of the swarming square.*

*Timpul nu mi-a cerut
decât o dovadă că l-am văzut
trecând. Așa că mi-am muiat
pensula în culoare.*

*Time has asked but for one proof
that I have seen it pass.
So I dipped my brush in colour...*

*Nu numai oamenii știu să-și
conserve comorile în suflet.*

*People are not the only ones who hold
treasures close to their heart ...*

*Răcoarea dimineților din toamnă ce
ascund vise fremătânde.*

*The coolness of autumn mornings,
which hide vibrating dreams...*

*Cu pași mici
Pe străzile unui Arad
mereu același
și altul
de fiecare dată.*

*Small steps on the streets
of an Arad that is always
the same and a new one
each time.*

*Trecem grăbiți prin viață
și prin lume.
Între străzi și clădiri,
urmele plânse de trotuare
ale pașilor noștri fugari.*

*We hurriedly pass through life
and the world. Among streets
and buildings,
our swift footprints
mourned by sidewalks ...*

- Bună dimineața, șopti prima clădire.
- Bună dimineața, răspunse galben cea de a doua.
- Rămas bun, murmură tabloul meu.

- Good morning, whispered the first building
- Good morning, the second one answered in yellow.
- Farewell, sighed my painting

*Expoziție la Teatrul Foarte Mic, București,
împreună cu criticul Mircea Deac.*

*Expoziție la Biblioteca Mihai Sadoveanu, București,
împreună cu criticul Dan Grigorescu.*

*Expoziție la Sala Forum, Arad,
împreună cu criticul Marin Mihalache.*

La un pahar de vin, cu Fănuș Neagu.

„Este un pictor, un pictor adevărat care are negreșit o școală bună; este primul lucru care iese în evidență, un pictor care a învățat sensul liniei și al culorii, al construcției și al raporturilor universului vizibil în universul reprezentat al liniei realului în lumea cuprinsă într-o imagine picturală. Este un artist a cărui sensibilitate coloristică se vedește din primul moment și orice tablou al lui este categoric o construcție care să scoată dublul sens al ideii și al temperamentului său. Nu încapă discuție că Mihai Takács a știut să-și observe lumea și să aleagă acele elemente care se pot constitui într-o pictură în raporturile coloristice între fundal și subiectul propriu-zis se poate desluși fără niciun echivoc.

Dan Grigorescu, critic de artă

„Nu avem încă perspectiva necesară să ne dăm seama cu adevărat ce înseamnă peisajul citadin în opera pictorului Mihai Takács. Neasemuitul Van Gogh a avut nevoie de mai bine de jumătate de secol pentru a începe să fie asimilat. Pictorul arădean Mihai Takács are o forță genuină, el posedă toate valențele de tensiune citadină, încât tablourile sale ne degajă incandescența unei creații prestigioase - unice în peisajul artistic arădean - cu o remarcabilă bogăție coloristică și o comuniune umană (și urbană) deschizând cu fiecare lucrare porți ale teluricului și sublimului într-o combinație privată, legată intrinsec de inefabilul artei de rezistență în fața timpului.”

Emil Șimăndan

“Takács știe să construiască, să deseneze, dar gândurile profunde ale lui au armonie de peisaj cu vibrații în care crearea atmosferei devine un joc al naturii dirijat de el. Știe să susțină alături de construcții aparent statice vibrația frunzișului, culorile se întrepătrund, casa căpătând viață în natură, pomul cerându-și dreptul de a fi sădit și de a-l reprezenta.”

Valentin Stache, critic de artă

„Înainte de toate peisagist, cu o sensibilitate pentru felurile frumuseți ale naturii, îndeosebi sub aspectul ei vegetal și cu evidentă înclinare spre anotimpurile reci, cum sunt toamna și iarna, care revin frecvent în tablourile sale, poate nu numai pentru picturalitatea lor atât de bogată în nuanțe, ci și pentru sentimentul grav, nostalgic, întrucâtva bacovian, îndemnând la o mai profundă meditație asupra existenței însăși și a rostului uman în lume.”

Marin Mihalache, critic de artă

„Deși Mihai Takács este sculptor, pasiunea sa pentru pictură, pornită din dorința de a înregistra imagistic, prin mijloacele desenului și culorii, impresiile pe care i le provoacă atmosfera pitorească a naturii și aspectele citadine ale locurilor natale, se dovedește a fi nu numai puternică, subiectivă și ambițioasă, ci și capabilă de a se metamorfoza în efecte plastice compoziționale, meritând atenția atât din partea criticii de artă, cât și a iubitorilor de frumos.”

Mircea Deac, critic de artă

„Expozițiile sale personale l-au impus printr-un stil recognoscibil, prin varietatea genurilor de pictură abordate, dovedind o tot mai bună stăpânire a mijloacelor tehnice ale artei picturale, ceea ce i-a adus aprecierea atât a publicului, cât și a criticilor de specialitate. Prin talentul său, dublat de o sânguință ieșită din comun, Mihai Takács a devenit un artist binecunoscut, fiind supranumit «pictorul orașului», fiindcă împlinirea și-a găsit-o în primul rând în peisaj. Iubind lumina și culoarea, pictorul le-a celebrat în compoziții care emană poezia locului și a momentului. Tablourile sale sunt, însă, ceva mai mult, ele devenind documente artistice ale unei istorii urbanistice. Apreciată ca înscriindu-se în cadrul generos al postimpresionismului românesc, pictura sa este o garanție a artei de calitate.

Dr. Florin Bănescu

Expoziție la Sala Forum, Arad, împreună cu criticul Horia Medeleanu și Pavel Alaszu.

Expoziție la Sala Clio, Arad, împreună cu scriitorul Florin Bănescu și Pascu Hurezan.

Întâlnire cu maestrul Gheorghe Zamfir la București.

Împreună cu familia Tolan.

Rectorul U.V.V.G. ARAD, prof. univ. dr. Aurel Ardelean
dăruind o lucrare a artistului Mihai Takács,
Maiestății Sale, regele Mihai și regina Elisabeta.

Împreună cu Emil Șimăndan

Explicând Prințesei Margareta și Prințului Duda,
într-o expoziție la Castel.

Împreună cu criticul Dan Lăzărescu
și pictorul Bogdan Tzigan la „Takács Gallery”

Pictorul Mihai Takács, posesor al unui instinct cromatic excepțional, valorificat splendid în peisagistica sa postimpresionistă, este unul dintre plasticienii români din ultimele două decenii care a relansat pictura în plen-air, fie că vorbim despre un peisaj urban, fie despre unul pur, întotdeauna încărcat liric, după natură.

Această împlânzire a mijloacelor plastice prin referințe naturale, prin modele din mediul ambiental, stradal, urban, natural nu este deloc consecința unei arte rudimentare sau anacronice stilistic. Dimpotrivă, tehnica pictorului este una profesionistă, iar relația lumină-spațiu una subtilă, impecabil rezolvată.

Vasile Dan, scriitor, redactor-șef al revistei de cultură „Arca”

Peisajele citadine ale lui Mihai Takács sunt nu doar opere plastice incontestabile (prin echilibrul lor cromatic, prin felul în care este „pusă” pe suport lumina diurnă, prin generozitatea cu care ele - tablourile - se lasă privite), ci și documente, mărturii artistice care „vorbesc” despre arhitectura Aradului, despre ce are ea mai de preț: orgoliul nemăsurat al constructorilor de demult.

Parafrazând o vorbă celebră, am putea spune fără tăgadă că, dacă Mihai Takács nu ar exista, el ar trebui inventat, spre binele, spre folosul Aradului, al artelor plastice românești.

Horia Ungureanu, scriitor

Prin felul său de a atinge pânza și de a o încărca de culoare, de a mânui șpaclu și cuțitul cu mișcările agile și imprevizibile, Mihai Takács se dovedește un mușchetar al picturii arădene care abolește multe din clișeele picturii turistice, fotografice și comerciale. Neliniștea creatoare îl împinge mereu în stradă pentru a capta alte energii pe care el le traduce într-o prospețime vizibilă.

El însuși e un artist liber și a fost dintotdeauna un căutător al esențelor rare, al parfumurilor exotice și al culorilor psihedelice. Pictura lui are totuși echilibru și energie și poate că are și un efect purificator. În fața peisajelor sale, a culorilor întinse cu șpaclu pe pânză, a volumelor îngrămădite, te liniștești ca în fața unei implozii controlate.

Gheorghe Mocuța, scriitor

"He is a painter, a real painter, who has undoubtedly got good schooling; this is the first thing that stands out, a painter who has learned the meaning of line and colour, of building and the way the visible universe relates to the universe depicted by the touch of reality, in a world encompassed in a picturesque image. He is an artist whose sensitivity to colour stands out on the spot, and each one of his paintings is a definite construction that gives way to the double meaning of its idea and mood. There is no doubt Mihai Takács knew how to perceive his world and choose those elements that can come together in a painting where the color bonds between background and actual painting subject can be distinguished free of any confusion."

Dan Grigorescu, art critic

"We still do not have the necessary perspective to truly figure out what urban landscape means in Mihai Takács' work. The one-of-a-kind Van Gogh needed more than half a century to start being comprehended. Mihai Takács, the Arad based painter, has an authentic force, he possesses all values of urban tension, so his paintings pour forth the incandescence of prestigious creation – with remarkable richness in colour and human (and urban) communion, opening with each of his works the gates of the telluric and the sublime in a private fusion, linked inherently by the breathtaking strength of art to resist time."

Emil Șimăndan

"Takács knows how to build and draw, but his profound thoughts have the harmony of a landscape with vibrations in which creating an atmosphere becomes a nature game conducted by him. He knows how to carry the rustling of withered leaves along apparently static constructions, colours interweave, a house coming to life in nature, a tree demanding its right to be planted and represented."

Valentin Stache, art critic

Expoziție la Sala Forum, cu lucrări ale deținuților din Penitenciarul Arad.

Împreună cu arh. Cristea Miloș, sculptorul Dumitru Șerban și pictorul Onisim Colta.

Interviu de Mihai Popovici.

Împreună cu arhitectul Cristea Miloș și Zeno Oarșă.

Lucrând la statuia Sfântul Ioan de Nepomuk.

Expoziția Flory Takács, la „Takács Gallery”, împreună cu Levente Bognar și criticul Lucian Petraș.

Asistat de nepotul.

Plain-aire, la Lipova.

"A landscape painter before all, with sensitivity towards various beauties of nature, especially its green aspect, with an obvious penchant for the cold seasons, like autumn and winter, which recur frequently in his paintings, perhaps not only for their portrayal, so rich in shades, but also for the grim, nostalgic, somewhat Bacovian feeling that urges for a deeper musing upon existence itself and human aim."

Marin Mihalache, art critic

"Although he is a sculptor, Mihai Takács' passion for painting, driven by the will to record through imagery, drawing and colour, the impressions evoked by nature's picturesque atmosphere and the urban aspect of his homeland, proves to be not only strong, subjective and ambitious, but also capable of metamorphosis into plastic compositional effects, being entitled to the attention of art critics and art lovers alike."

Mircea Deac, art critic

"His personal exhibitions have established him in a distinct way, through the variety of painting genres he has tackled, proving a continually enhanced handling of techniques, which has earned him the acknowledgement of the public and art critics alike. Through his talent, accompanied by uncanny diligence, Mihai Takács has become a well-known artist, being designated "painter of the city", as he has first found fulfillment in landscapes. In love with light and colour, the painter has celebrated them in compositions that exude the poetry of the place and moment. Nevertheless, his paintings mean more than that, they become artistic documents of urban history. Considered to belong to the large context of Romanian post-impressionism, his painting is a warranty of high quality art."

Florin Bănescu, Ph.D.

Being endowed with an exceptional chromatic instinct, wonderfully exploited in his post-impressionist landscaping, Mihai Takács is one of the Romanian artists from the last two decades, who has relaunched outdoor painting, whether it is urban landscapes, or pure ones, always naturally replenished with lyricism.

This taming of plastic means through natural references, through ambient, street, urban or natural models, is by no means the consequence of unsophisticated, or outdated stylistic art. On the contrary, the painter's technique is a professional one, and the light-space relationship a subtle, impeccably solved one.

Vasile Dan, writer, editor-in-chief of the "Arca" cultural magazine

Mihai Takács' urban landscapes are not just indisputable plastic works (through their chromatic balance, the way daylight is "placed" on the canvas, the bounteousness with which paintings allow themselves to be contemplated) but also documents, artistic testimonies which talk about Arad's architecture, and its most valuable asset: the immeasurable ego of bygone builders.

Horia Ungureanu, writer

Through his way of touching canvas and engulfing it in colour, handling the spatula and knife with agile and unpredictable movements, Mihai Takács proves to be a musketeer of Arad painting, which obliterates many of the touristical, photographic and commercial painting clichés. His creative restlessness forever pushes him out in the street, to seize other chunks of energy that he translates into clear freshness.

He is a free artist himself, and has always been a seeker of rare essences, of exotic perfumes and psychedelic colours. Still, his painting possesses balance and energy and maybe has a purifying effect. In front of his landscapes, of colours smeared with the spatula on canvas, of crammed volumes, you compose yourself, as if watching a controlled implosion.

Gheorghe Mocuța, writer

În fața șevaleului.

Pictând la Sighișoara.

Discutând cu criticul Horia Medeleanu.

De vorbă cu scriitorul Vasile Dan.

MIHAI TAKÁCS

Născut la 23 ianuarie 1954, în Șilindia, județul Arad.

Absolvent al Facultății de Arte vizuale în cadrul Universității de Artă și Design Cluj-Napoca

- Membru al artiștilor „Plase de Tertre” Paris

- Președintele Fundației „Takács”

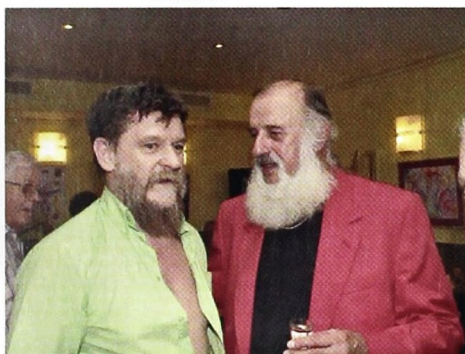
- Membru al artiștilor ASLA - Palermo, Sicilia

În atelier.

Împreună cu scriitorul Gheorghe Mocuța.

La un vernisaj, împreună cu pictorul Ioan Kett Groza.

Lansare de carte la Turnul de Apă, împreună cu Horia Truță și Horia Ungureanu.

Expoziții personale

1983 - Casa de Cultură Lipova

1984 - Casa Artelor Sibiu

1985 - Sala Forum Arad

1985 - Foaierul Teatrului din București

1985 - Muzeul Lipova

1986 - Sala Forum Arad

1986 - Sala Teatrului Foarte Mic
din București

1987 - Biblioteca „Mihai Sadoveanu”
București

1987 - Sala Forum Arad

1987 - Modena, Italia - pictură

1988 - Muzeul Lipova

1988 - Modena, Italia - sculptură

1989 - Eminesciana - Casa de Cultură
Lipova

1989 - Eminesciana - Sala Forum Arad

1990 - Sala Forum Arad

1993 - Sala Forum Arad

1994 - Galeria de artă Sibiu

1995 - Muzeul de artă, Sala Clio, Arad

1996 - Galeria „Art” Timișoara

1996 - Casa Universitarilor Cluj

1997 - Franketal - Germania

1997 - Heidelberg - Germania

1998 - Ambasada României la Paris

1999 - Galeria SNCF - Paris - Franța

2001 - Galeria UAP Oradea

2002 - Bekescsaba - Ungaria

2002 - Executarea copiei și restaurarea
statuii Sfântul Ioan de Nepomuk

2003 - Szeged - Ungaria

2003 - Koln - Germania

2004 - Inaugurarea „Takács Gallery”
(expoziție permanentă)

2004 - Expoziție „Natura” - Szeged

2004 - Expoziție „Aradul Turistic”
București

2005 - Expoziție „Iarna”, Takács Gallery

2006 - Santa Ponga - Mallorca

2006 - Calvia - Palma de Mallorca

2007 - Memmingen - Germania

2007 - Expoziție „Calendar” - Casa Jelen

2008 - Bekescsaba

Expoziții internaționale

1985 - 1986 - 1987 - 1988 - 1989 - participare la Salonul Internațional ASLA
Asociazione Sicilianus per la Lettere e le Arte - Palermo, Sicilia - Italian

1992 - Expoziție colectivă Orozhaza - Ungaria

1993 - expoziție colectivă Bekescsaba - Ungaria

1995 - Lembach - Franța

1995 - Heidelberg - Germania

1998 - „Faites de la Peinture” Champs Elysees - Paris, Franța

1999 - „Faites de la Peinture” Champs Elysees - Paris, Franța

1999 - „Homage a Daly” - Paris, Franța

1999 - Festivalul „Montmartre en Europe” - Paris, Franța

2000 - Al XXIV-lea „Salon Internațional des Arts” - Buxieres les Mines, Franța

2000 - Salonul de primăvară „Printemps de Montmartre”, Paris - Franța

2000 - Salonul „Montmartre en Europe” - Paris

2000 - Faites de la Peinture „Tous en Seine” - Paris, Franța

2002 - Nemzetközi Kézműves Szakkiallítás es Vásár - Szeged, Ungaria

2003 - Nemzetközi Kézműves Szakkiallítás es Vásár - Szeged, Ungaria

2004 - Nemzetközi Kézműves Szakkiallítás es Vásár - Szeged, Ungaria

2007 - Expoturism - Budapesta, Ungaria

Premii:

1985 - Premiul ASLA, Palermo, Sicilia	1989 - Premiul special, Palermo, Sicilia
1986 - Premiul artiștilor străini, Palermo	1995 - Diplomă de onoare, Lembach, Franța
1987 - Diplomă de onoare, Palermo, Sicilia	2003 - Oklevel-Duna-Koros-Maros-Tisza
1988 - Medalia de argint, Palermo, Sicilia	Regionalis KHT Szeged, Ungaria

Călătorii de studii:

- 1997 - Germania și Franța
- 1998 - Paris, Franța
- 1999 - Paris, Franța și Bruxelles-Belgia
- 2003 - Koln, Germania
- 2005 - Insulele Baleares - Spania

Lucrări în colecții particulare:

România, Ungaria, Franța, Belgia, Germania, Israel, Grecia, SUA, Canada, Spania.

Referințe bibliografice:

- Româniai Magyar „Ki Kicsoda”, Editura Scripta, 1997
- Româniai Magyar „Ki Kicsoda”
- Revista „Arca”, nr. 10-11-12, 1997
- Emlékhelyek és emlékművek Arad, Megyében Alma Mater, Ujj Ianos, 2003
- Alte referințe în periodice, ziare și reviste de cultură și artă, emisiuni TV și radio București, Arad, Sibiu, Timișoara
- Erdély Mutargy - Molnar Dénes, Editura Corvin, Deva - 2000
- Romaniai Magyar Kikicsoda, 2000, Editura Scripta
- Film documentar, „Între săbii și cuțitul de paletă”

Lucrări monumentale și coperti de cărți:

- Copia și restaurarea statuii baroce din 1729, Sf. Ioan de Nepomuk Arad
- Coperta „Găsirii și goluri”, Teodor Poneavă, Editura „Mirador”, 1997
- Coperta „Lumea lui Simion Dascălul”, Ovidiu Pecican, Editura Fundației pentru studii europene Cluj, 1998
- 56 utan 57-en... A Temesvari perben, Editura publicației Știrea Express
- „Lasă corabia să plece”, Maria Onilă, Ed. Mirador
- „Aradul în imagini” - 8 ediții, calendare
- Organizarea primei ediții a „Zilelor Picturii Arădene”

Critici de artă

Arad: Horia Medeleanu, Valentin Stache;

București: Dan Grigorescu, Mircea Deac, Marin Mihalache

Modena: Vicentio Galicia

Paris: Silvia Raveanu

Heidelberg: Iosif Herlo

Timișoara: Mihai Dragomirescu

Adresa:

Mihai Takács, str. Vasile Goldiș nr. 1-3, tel. +40 357 407 118, mobil: 0742 344 103

mihaitakacs@yahoo.com

mtakacs@hotmail.com

www.artabus.com

www.mihaitakacs.com

Deschiderea Zilelor Picturii Arădene, pe malul Mureșului, cu Levente Bognar.

Cu poetul Vasile Leac.

Moment de odihnă în atelier.

Îngândurat.

LISTA LUCRĂRILOR

pag. 13 - Palatul Bohuș;	dim. 60/40;	u/p;	2006.
pag. 14 - B-dul Revoluției;	dim. 60/50;	u/p;	2008.
pag. 15 - Str. Unirii, văzută de la Hotel Parc;	dim. 60/50;	u/p;	2003.
pag. 16 - B-dul Revoluției văzut de la Primărie;	dim. 61/46;	u/p;	2004.
pag. 17 - Str. Mețianu;	dim. 60/40;	u/p;	2007.
pag. 18 - Str. Unirii;	dim. 60/40;	u/p;	2005.
pag. 19 - P-ța Enescu;	dim. 61/46;	u/p	2005.
pag. 20 - Str. Unirii; vedere spre Ioan Slavici;	dim. 60/50;	u/p;	2008.
pag. 21 - Panoramă cu turnuri;	dim. 60/40;	u/p;	2007.
pag. 22 - B-dul Revoluției, Complexul Zărandul;	dim. 60/50;	u/p;	2008.
pag. 23 - Biserica sârbească;	dim. 60/40;	u/p;	2001.
pag. 24 - Catedrala ortodoxă de pe str. Paroșeni;	dim. 60/40;	u/p;	2006.
pag. 25 - Str. Horia;	dim. 61/46;	u/p;	2006.
pag. 26 - Str. G. Alexandrescu;	dim. 60/40;	u/p;	2007.
pag. 27 - P-ța Reconcilierii vedere din Turnul de apă;	dim. 60/40;	u/p;	2007.
pag. 28 - Biserica Sârbească de pe str. Dornei;	dim. 60/40;	u/p;	2007.
pag. 30 - Mănăstirea din Gai;	dim. 60/50;	u/p;	2007.
pag. 32 - Biserica Sârbească, vedere de pe Brumărel;	dim. 60/40;	u/p;	2002.
pag. 33 - Catedrala ortodoxă din Piața Nou;	dim. 70/50;	u/p;	2004.
pag. 34 - Catedrala Sf. Treime de la Podgoria;	dim. 120/80;	u/p;	2008.
pag. 36 - Palatul Cultural, vedere de pe ștrand;	dim. 60/40;	u/p;	2000.
pag. 38 - Palatul Administrativ;	dim. 80/50;	u/p;	2008.
pag. 40 - Catedrala Ortodoxă;	dim. 61/40;	u/p;	2007.
pag. 41 - Turnul de apă;	dim. 60/40;	u/p;	1999..
pag. 42 - Panoramă arădeană;	dim. 120/80;	u/p;	2008.

pag. 44 - Str. N. Bălcescu;	dim. 60/40;	u/p;	2007.
pag. 45 - Biserica roșie și Palatul Cenad;	dim. 60/50;	u/p;	2008.
pag. 46 - Monumentul Sf. Treimi;	dim. 120/80;	u/p;	2008.
pag. 47 - Str. Cicio-Pop;	dim. 60/40;	u/p;	1996.
pag. 48 - Mureșul la vechea Fabrică de zahăr;	dim. 60/40;	u/p;	2007.
pag. 50 - Str. V. Goldiș, colț cu Cicio-Pop;	dim. 61/46;	u/p;	2007.
pag. 52 - P-ța Reconcilierii;	dim. 120/80;	u/p;	2007.
pag. 53 - Biserica Reformată;	dim. 50/50;	u/p;	2008.
pag. 54 - Mureșul spre Port Arthur;	dim. 60/40;	u/p;	1998.
pag. 56 - Gara din Arad;	dim. 120/40;	u/p;	2007.
pag. 58 - Str. Eminescu;	dim. 60/40;	u/p;	2007.
pag. 59 - Palatul Cultural, vedere din strand;	dim. 61/46;	u/p;	2002.
pag. 60 - Vedere din atelierul artistului;	dim. 120/40;	u/p;	2007.
pag. 62 - Str. Lucian Blaga;	dim. 50/40;	u/p;	2000.
pag. 63 - Biserica Minorită, văzută de la Continental;	dim. 61/46;	u/p;	2007.
pag. 64 - Centrul Aradului văzut din atelier;	dim. 60/40;	u/p;	2006.
pag. 65 - Biserica Roșie de pe Cloșca;	dim. 60/40;	u/p;	2006.
pag. 66 - P-ța Avram Iancu;	dim. 240/80;	u/p;	2008.
pag. 68 - Clădire de pe Revoluției colț cu Mețianu;	dim. 60/50;	u/p;	2008.
pag. 69 - Muzeul Memorial V. Goldiș;	dim. 60/50;	u/p;	2008.
pag. 70 - Biserica Minorită vedere din Avram Iancu;	dim. 70/50;	u/p;	2008.
pag. 71 - Str. Unirii;	dim. 60/40;	u/p;	2000.
pag. 72 - Str. Horia;	dim. 60/40;	u/p;	2003.
pag. 73 - Palatul Neuman vedere de la Primărie;	dim. 120/80;	u/p;	2008.

Biblioteca Județeană
"A.D. Xenopol" Arad
www.bibliotecaarad.ro

658904

